У МИКОЛИ ЛИСЕНКА

У Києві бути і пісні не чути,
не бачити нашого "батька Миколи,—
такого гріха я не міг би забути
і не дарував би собі вже ніколи.

Пішов я до нього: "Чолом, наш кобзарю!
Спасибі тобі, український співаче,
за славні пісні, що у них стілько чару,
за серце твоє молоде і гаряче!

Нехай мене крають живцем москвофіли,
нехай на позорище ставлять газети,—
всі муки і рани, що тяжко боліли,
вилічують зараз твої quodlibet-и !.

Нема ж то у світі так гірко нікому,
як народолюбцеві, ще й молодому:
він вийшов здоров і веселий між люди,
а з серцем розбитим вернувся додому.

А дома собі заспівав і всю тугу
розвіяв, мов чаром, твоїми піснями,—
спасибі тобі за ту щиру прислугу,
співаче наш славний, жий сотню літ з нами!"

А в батька Миколи хати на помості,
в хатах же не кобзи, а два фортеп'яни,
до батька Миколи приїхали гості:
і з заходу сонця і сходу краяни.

Заграй же нам, батьку, розвій наше горе,
а ми, на потіху, гуртом заспіваєм
про гай і кохання, козацтво і море,
про все, що лиш знаєм і чого не знаєм.

І каже музика: "Стривайте лиш, гості;
отеє співаки вам хороші, безпечні,
ті знають мене і солісти не прості,
як ви, голосні, співаки поперечні".

Погладив музика сивавий свій волос,
усів за фортеп'ян, і грає, і грає;
а славних солістів чаруючий голос,
немов соловіїв, хатами лунає.

І слухаєм ми, а чудовая пута
розбурхає душу і серце чарує:
"Ой-йой-йой!" — зітхає професор з-над Прута,
а всі аж не дишуть, так спів їх дивує.

Злетіла душа жайворонком під хмари,
ніяка журба голови не клопоче,
довкола розкинулись мрії і чари,
як літньої тихої, ясної ночі.

А потім веселої як заспівали,
аж серце заплісніле живо забилось.
Ще, ще! Співаки, щоб сто літ ви тривали,
про концерт такий нам усім і не снилось.

Нагадую се несподіване свято,
і спомини любі у мене сегодня:
нема в нас такого добра забагато,
як славний Лисенко і пісня народня.

1 Інструментальна п'єса гумористичного характеру (лат.).